

Julkimo - muokkaamaton vanha satuparodia -- Julkimo! Kun olet kammannut hiukseni, kiilloitat saappaat ja tuot meille muille siiderit, käski äiti. -- Ja muistat sitten vaihtaa sänkyyni puhtaat lakanat, Sisko1 kuulutti maireasti. -- On melko varmaa, että pokaan tänä iltana kapakan komeimman miehen. -- Se on kylläkin mahdotonta, Sisko2 huomautti. -- Miten niin? Kyllä minä olen meistä kolmesta kaikkein kaunein, tuimistui Sisko1. -- Siis äitimme jälkeen, hän jatkoi anteeksipyyttävästi nähtyään äidin tuiman mulkaisun. -- Sinä vain luulet pokaavasi komeimman, sillä miesmakusi on niin syvältä, syvältä kuin Mariaanien hauta. -- Sinä senkin narttu. Jos kynteni eivät olisi lakatut, antaisin näytön voimistani, Sisko1:sen silmät salamoivat, mutta Sisko2 vain hymähti. Äiti katsoi kuvaansa peilistä ja sanoi sitten hiuksiaan harjaavalle työlle. -- Hyi helvetti Julkimo miten finninen ihosi onkaan, ja tuo tukka eloton kuin variksenpelättimellä. Kuinka sinä piruparka voit koskaan saada miestä? -- Niin äiti, Julkimo vastasi. -- Eipä tuota vartaloakaan käy kehuminen, Sisko1 lisäsi. -- Ainoa miehinen olento mikä on liikkunut Julkimon iholla, on sen hiiri, Sisko2 heitti. Äiti, Sisko1 ja Sisko2 nauroivat makeasti. Äiti nappasi ilmaisjakelulehden käteensä ja alkoi selata bailaosastoa. Äkkiä hän jäykistyi. -- Kiesus! Hooooo... -- Mitä äiti? Mitä siellä on, sisaret vaativat tietoonsa. -- Kerro! -- Tämä ei ole totta, kuunnelkaa: "Mister Suomipoika Gapriel Alanälvä tekee tänään laulajadebyyttinsä ravintola Mersedeksessä alkaen kello 23.30. Alanälvä laulaa megasinkkunsä "Myyty mies" tunnin välein aina kello nollaneljään asti, joten mieletöntä menoa luvassa..." Äiti laski lehden. Sisaret sekosivat. -- Iiiik. Alanälvä täällä. Tämä on unta. -- Enemmän, unelmien täyttymys. Äiti ryhdistäytyi ensimmäisenä. -- Meidän on ehdittävä ensimmäiseen esitykseen, että pääsemme eturiviin ja Gaprielin samettisilmät näkevät vain minut. Julkimo! Soita taksi. Hurry uppia nyt. -- Kyllä äiti. Julkimo kutsui taksin. Sillä välin sisaret ja äiti olivat keskittäneet jokainen omat voimansa lähtökuntoon saattautumiseen. Viime hetkessä äiti vaihtoi minihameen minimpään ja pisti punaisen topin sekä väriin sopivaa väriä huuliin. Taksi tuli eikä juhlasakki ennättänyt antaa Julkimolle lisätehtäviä illaksi. Niinpä Julkimo meni huoneeseensa lepäämään. Hän pötkähti kyyneleet silmissään sänkyynsä. Kuinka hänen tekikään mieli olla joskus mukana juhlimassa, mutta kun ei. Julkimo upotti kätensä kangaspussiin, missä oli sisarien lahjoittama "meikkisarja". Musta ja punainen, vesiliukoinen tussi. Voi kun minullakin olisi niin kattava mekkipussi ja kauniita vaatteita kuin sisarilla ja äidilläni on, Julkimo ajatteli. Tai olisipa edes rahaa sen verran, että saisin sisäänpääsyn ja muutaman paukun ostettua. Kyllä tässä maailmassa varmasti on poikia, jotka haluavat tytön, jolla on lämmin sydän ja on muutenkin ahkera. Tytön joka pitää miehestään huolta, leipoo ja vaatettaa... Julkimo näki mielessään pitkän, hoikan, tumman, valkohymyisen insinööriopiskelijan. Hän huokaisi syvään ja meni katsomaan lemmikkihiirtään Kasperia. Hän otti hiiren käsiinsä ja antoi sen vaeltaa kädeltä toiselle. Kyynel valahti hänen silmästään peitolle ja samalla soi ovikello. Julkimo säikähti varpaankynsistä otsanahkaan ja alkoi vapista. Kuka kumma se mahtoi olla ja tähän aikaan? Sydän kurkkua hirtäen hän hipsi alakertaan. -- Kuka sinä olet? Julkimo kysyi naiselta avattuaan oven. -- Minä olen äitisi sisko, siis tätisi. Asun Australiassa. Eikö äitisi ole kertonut minusta? Julkimo muisti kaikki ne haukkutarinat ja nyökkäsi vaisusti. -- Missä äitisi nyt on? Entäs sisaresi? Vai joko heidät on lynkattu? -- Tulkaa sisälle täti. Sisareni ja äitini ovat ravintolassa, kaupungilla. Täti astui valoon ja katseli ympärilleen, sitten Julkimoa. -- Voi hyvänen aika tyttöparka, miltä sinä oikein näytät? Milloin sinä olet viimeksi peseytynyt? Meikkaatko sinä koskaan? Ovatko nuo vaatteet vai jotain pilaa? Julkimo painoi päänsä alas. -- Ei täti. Tällainen minä olen. -- Voi vittu sitä akka! Ei, ei, nyt tälle tuli loppu. Katsotaanpas sinua tarkemmin. Australian täti tarttui Julkimoa leuasta ja nosti pään pystyyn. Hän mittaili Julkimon kasvonpiirteitä, puristeli tämän vartaloa ja mumisi toivoa herättävästi. --

Luustossasi ei ole mitään vikaa. Kyllä me sinusta vielä nainen saadaan. Soitan heti tuntemalleni stylistille, meikkitaiteilijalle ja kampaajalle. Niin tehdään. Sinä menet niihin pirskeisiin myös.

Ensin Julkimo oli käynyt vaahtokylvyssä. Kampaaja oli pessyt hiukset ja vaalentanut ne. Hän tasasi paraikaa latvoja, sillä Julkimo oli leikannut ne itse saksilla. Meikkitaiteilija oli tehnyt pedikyyrin ja lakannut kynnet. Hän oli piilottanut finnit Joe Blascolla ja jatkoi työtään silmien kimpussa. Niihin oli asennettu smaragdinvihreät värilinssit. Täti ja stylisti valitsivat vaatteita. -- Ja push-upit korostamaan rintoja. Olisiko musta nahka-asu ja tämä goottihenkinen koru, saappaat ainakin. Näillä tytölle saadaan kunnon bitch-look. -- Mutta jotain tästä puuttuu. Siinä on kuin kuningatar ilman kruunua. Mitä se on? Sanokaa te. Kaikki katsoa tapittivat Julkimoa, joka alkoi pyöriä vaivautuneesti. -- Nuo kengät, stylisti huudahti. -- Niinpä ovatkin täysin perseestä. Minullapa on sinulle jotain aivan erikoista. Täti kipaisi laukullaan ja toi Julkimon käteen paperipussin. Julkimo upotti kätensä pussiin ja nosti säihkyvät paksupohjaiset lasikengät näkyviin. -- Oooh! Ovatpa ne kauniit. -- Pistä ne jalkaasi! -- Sopivatkohan nämä, kyllä. Tämä on ihanaa! -- Avot! Se on siinä. Katsopas itseäsi vielä peilistä Julkimo. Julkimo kääntyi ja näki uuden itsensä. -- Oooh! Olenko se minä? Julkimo katsoi suu valkeana. -- Kyllä vain, täti ja apulaiset hymyilivät. Julkimo katsoi itseään uudestaan, pelonsekaisella kunnioituksella. -- Olenhan minä tietysti kaunis, mutta... Julkimon olkapääät lässähtivät. -- Mitä nyt, mikä on? -- No kun minä en taida osata tehdä tätä. Sanon kuitenkin jotain tyhmää pojille tai jäykistyn tanssilattialla. Täti meni miettelääksi. Sitten hän ajoi kaikki ylimääräiset ihmiset ulos ja kääntyi Julkimon puoleen. -- Kehveli, voit olla oikeassa, no, ei hätä ole tämän näköinen. Aussitäti meni laukulleen ja tuli takaisin pieni purtilo kädessään. Purkissa oli valkoista jauhetta. -- Mitä se on? Julkimo kysyi. -- Tämä on taikajauhetta, Täti alkoi sirotella ainetta pöydälle. -- Tämän ansiosta sinä olet tasavarmasti illan kuningatar. Siitä ei ole epäilystäkään, mutta... Täti otti pöydältä paperin ja alkoi kasata jauhoa ohueksi nauhaksi. -- ... Sinun täytyy muistaa, että jauhон vaikutus lakkaa viimeistään valomerkin aikaan. Sitä ennen sinun täytyy olla varma pokastasi. Ymmärrätkö? Ymmärrätkö varmasti? Julkimo nyökkäili innokkaasti. Täti pyörytti setelistä kätevän rullan, jonka avulla hän neuvoi Julkimoa imuroimaan jauhон nenäänsä. Julkimo kumartui ja nuuhkaisi ainetta nenäänsä, pysähtyi, aivasti juuri ja juuri eteen ennättäneeseen tädin käteen. -- Hupsu tyttö. Varo vähän. No niin, loput myös. Rööriin vaan, ajattele iltaa. Julkimo vetäisi loputkin jauhot nenäänsä. -- Oooh! Päässäni surisee kuin siellä olisi mehiläispesä. Mitä nämä värit ovat? Oooh, ne ovat niin kauniita täti. -- Niin tyttöseni. Ne ovat rakkauden värit. Miltä sinusta muuten tuntuu? -- Aivan mahtavalta täti. Voisin tehdä mitä vaan. Tämä on sitä mitä minä oikeasti olen aina tiennyt olevani. Nyt minun on mentävä pian ja valloitettava maailma. -- Rauhoitu tyttöseni, täti sanoi ja ajatteli jatkavansa jatkossa jauhoa enemmän. -- Valloita se tanssilattia ensin. Minä soitan sinulle taksin. Esitys oli illan kolmas ja se näkyi Gaprielin naamasta. Hän selasi yleisöään tyhjin silmin, hamusi puolihuolimattomasti heitettyjä pikkuhousuja käsiinsä. Lavan etuosassa kirkuivat Julkimon äiti ja sisaret yrittäen kaikin keinon saada Gaprielin huomion. Sisko2:en ojensi kynää ja nosteli massiivista rintaansa tyrkylle. Gapriel ei maitorauhasta havainnut. Hän katsoi nuorta tyttöä, joka saapui yleisömassan taakse. Heidän katseensa kohtasivat. Julkimo antoi silmiensä viipyä miehessä hetken ja hymyili. Sitten hän käänsi katseensa pois päin. Gapriel meni täysin hämilleen, hän lopetti hetkeksi laulamisen ja otti taas nopeasti kappaleen kiinni. Mies ei saanut silmiään irti Julkimosta. Kun kohtelias portsari oli laskenut hymyillen Julkimon sisään, oli tämä imenyt itseensä kapakan sfäärin, kävellyt ympäriinsä ja ihmetelty poikien viljavaa kiinnostusta. Kaikki oli muutenkin niin ihmeellistä. Ihmiset olivat iloisia, tanssivat ja nauroivat, juttelivat toistensa kanssa, jopa halailivat. Oli pimeää, värikästä, kauniita ihmisiä ja

rytmikästä musiikkia. Se oli kokonaan toinen maailma. Ja sitten musiikki oli tauonnut ja lavalla astellut tämän maantieteellisen alueen komein mies. Gapriel sai nikoteltua kappaleensa loppuun. Hän kumarsi kohteliaasti. Femiinimassa huusi iikkiä ja lisää, mutta salissa alkoi discopallo pyöriä ja musiikki irrota pikkulautaselta. Gapriel meni takahuoneeseen, missä vaihtoi vaatteita ja tarkisti kampaustaan sekä hengityksen raikkauden. Hän odotti, kunnes kuuli salista kantautuvan hitaan kappaleen. Oli kuin hänen edessään olisi ollut näkymätön kuja mitä pitkin hän kulki Julkimon luo. -- Lähdetkö tanssimaan neitokainen? -- Kyllä kiitos, Julkimo niiasi ja sai eleellään Gaprielin hämilleen. Julkimo ripusti kätensä Gaprielin kaulalle ja pysyi tämän edessään antamatta vartalon koskettaa. -- Minä tiesin että sinä tulet, Julkimo sanoi. -- Mistä sinä sen tiesit? Gapriel ihmetteli. -- Minä taioin sinut. Gapriel naurahti ja saalisti Julkimon katsetta. Hän sai sen ja vakavoitui. -- Sinä olet niin kaunis. -- Niin sinäkin, Julkimo hymyili, niin kuin rakastunut hymyilee. -- Mistä sinä olet tänne tupsahtanut? -- Maalta. -- Minä arvasin, että jotakin erilaista sinussa on. -- Mitä tarkoitat? -- Jotain... viatonta. Julkimo huokaisi syvään ja puhalsi henkeä harmistuneesti. -- Niin, minä arvasin, että se näkyy jostakin. Olen niin vähän aikaa ollut näissä kuvioissa. -- Anteeksi nyt, mutta et sinä vasta täysi-ikäiseksi tulleet näytä. -- Ei, mutta se kokemattomuus, Julkimo sanoi matalasti. Gapriel jäykistyi. Hän tajusi mitä Julkimo tarkoitti. Gapriel sykähti tuuriaan. Jumalat olivat jakaneet hänelle unelmien kortit. -- Älä sinä huoli siitä, tyttöseni, hän nieleksi. -- Jospa mentäisiin ottamaan parit siiderit. Minä tarjoan. -- Siideriä! li-hanaa, mennään! -- Mennään tuonne nurkkaan. Siellä saadaan olla varmasti rauhassa. Gapriel saatteli naisensa ohi kateellisten katseiden nurkkapöytään. Tarjotessaan Julkimolle tuolia hän yhtäkkiä istahtikin alle ja kaappasi tytön syliinsä. Valtavat väristykset kulkivat Julkimossa saaden hänet hihkaisemaan. Julkimo katsoi Gaprieliä, Gapriel katsoi takaisin. Hidas musiikki aloitti taas ja discopallon valkoiset läikät juoksivat heidän kasvoillaan. Julkimo sitoi kätensä miehen kaulalle ja painoi huulensa tämän huulille. He sulkivat silmänsä ja muu maailma unohtui. Taustalla moni katsoi ja kaihosi – sekä sihi vihan hengessä. -- Minä tapan tuon heitukan kun se erehtyy tulemaan pihalle, Julkimon äiti kiristeli hampaisiinsa. -- Niin tulee tapahtumaan, vakuuttelivat siskotkin. Gapriel ja Julkimo keskittyivät toisiinsa, joivat välillä ja keskittyivät taas toisiinsa, aina kunnes kuuluttaja pyysi Gaprieliä laulamaan kappaleensa. -- Älä katoa minnekään, kultaseni, Gapriel sanoi pöydästä noustessaan. Julkimo vastasi lentosuudelmalla. Gapriel meni lavalle ja lauloi kipaleensa näkemättä ketään muuta. Julkimokin piti katseensa yhdensuuntaisena, kunnes häntä alkoi heikottaa. Hän joi siideriä, mutta se pahensi vain olotilaa. Hiki iskeytyi hiusrajaan, Gaprielin sanat puuroutuivat pääkoppaan. -- Onko kaikki kunnossa prinsessani? Gapriel oli tullut vierelle. -- En voi oikein hyvin. Minun on saatava raitista ilmaa. Samassa koko ravintola välähti kirkkaasti. Valot syttyivät. Julkimosta tuntui, että nyt Gapriel näki hänen rumuutensa kaikessa todellisuudessaan. Häneen iski epävarmuus, paniikkipiikki. Julkimo lähti juoksemaan ulospäin. -- Prinsessa! Julkimon vasen kenkä irtosi, mutta hän ei välittänyt, vaan potkaisi oikeankin päästäkseen nopeammin pois. Naislauma antoi auliisti tilaa, sulkeakseen sen perään lähteneeltä Gaprielilta. Julkimo pääsi ulos ja hyppäsi pihalla seisovaan taksiin. Sitten ei mitään. Jossain vaiheessa hän huomasi harhailevansa vaatteet repaleisena ja yksin pitkin kotitietään. Hän ei ymmärtänyt mitä oli tapahtunut. Taksikuski oli tarjonnut hänelle juotavaa ja sitten vain pimeää. Julkimo kaipasi lohdutusta ja ajatteli saavansa sitä tädiltään. Hän pääsi kotiinsa ja meni sisään. Sisaret ja äiti tulivat vastaan ja katsoivat hänen vaatteitaan ja kasvoja ihmeissään. -- Julkimo! Sinäkö se olit vitun huora. Ei, tämä ei ole totta. Sinä Brutus! Ensin tuli yksi, äidiltä. Lopulta nyrkkejä sateli joka puolelta joka puolelle. Julkimo tuupertui maahan ja saattoi vielä tuntea potkun kyljessään, kuulla napsahduksen, kunnes tummeni lopullisesti. Julkimon aamu

oli ankea. Hän heräsi huoneensa lattialta. Koko huone oli potkittu nurin. Hän nousi ja katsoi peilinpalasesta turvonneita kasvojaan. Kauniit hiukset oli saksittu nysiksi. Jäljellä oli vain muutamia tuppoja siellä täällä. Yöllisestä kauneudesta muistutti vain toinen, vihreä silmä. Gaprielista todistuksena oli kuumien huulien imemä jälki kaulassa. Julkimosta tuntui kaikki niin kaukaiselta, unelta. Hän ei millään uskonut tapahtunutta todeksi ja miksi hänellä oli niin paha olo? Hän muisti tädin ja jauheen. Sitä oli saatava lisää. Hän meni alakertaan. Sisaret ja äiti olivat jo hereillä. -- Missä täti on? Julkimo kysyi. -- Hän lähti, Sisko1 vastasi. -- Minne? Hänen laukkunsa on yhä tuossa ja vaatteitakin. -- Hei kuunnelkaa! Olohuoneesta kuului Sisko 2:sen jännittänyt ääni. -- "Prinsessani. Missä olet? Vastaa kultaseni, vastaa heti. Gapriel." -- Mitä sinä nyt pelleilet, äiti tokaisi keittiöstä. -- Ei tämä tulee MTV:n chatistä. Ei ole totta, Gapriel etsii minua, tai siis meitä, tai siis... Kolme murhaavaa silmäparia kääntyi katsomaan Julkimoa, joka alkoi pikkuhiljaa perääntyä. -- Kiinni! äiti usutti tyttäret Julkimon kimppuun ja pian Sisar1 ja Sisar2 makasivat isoine takamuksineen julkimon päällä. Äiti tuli ja napsautti käsiraudat Julkimon selän taakse ristittyihin kätösiin. -- Tätä olisi tarvittu Gaprielin kanssa. Piru sinut periköön Julkimo! Nyt äkkiä tytöt, vastatkaa viestiin! Me saamme Gaprielin tänne. Äiti lähti kuljettamaan Julkimoa alakerran pannuhuoneeseen. Hän avasi paksun oven ja ennen kuin tönäisi Julkimon pimeytyyn, pamautti tämän pään seinään, että tyttö tuupertuisi. Sitten äiti uskalsi avata raudat, joita hän tarvitsi, mutta varmisti Julkimon kiinnityksen punaisella paalinarulla. Hän sulki oven ja meni takaisin yläkertaan. Siellä tyttäret jo hihkuivat. -- Gapriel vastasi! Gapriel vastasi! Me laitoimme jo numeron tekstikanavan sivulle. Nyt vain odotellaan. Kolmikko jumittui jännittyneinä tuijottamaan puhelinta. Pian sähkökusti toi odottaman. Viestissä Gapriel uteli osoitetta ja oliko mahdollista, että hän tulisi käymään. Vastauksesta muodostui melkoinen show. Sisar1 olisi halunnut alkuun vastustella, mutta äiti oli repiä häneltä silmät päästä. Sisar2 taas ei alkuun saanut sormiaan toimimaan. Lopulta vastaus lähti ja kolmikko aloitti valmistelut. Pynttäytyminen oli vielä pahasti kesken, kun oveen koputettiin. -- Hyvää päivää! -- Päivää, sisaret ja äiti kailottivat yhteen ääneen. Äiti nappasi Gaprielin tuomat kukat ja vinttasi ne keittiöön. Siskot saattelivat Gaprielin peremmälle. Gapriel alkoi muistella eilistä ja tarkastella naisia paremmin. Hän ei ollut oikein varma, sillä näin oli käynyt aikaisemminkin, että tytön muisti heti ja täydellisesti kun hänet vain näki uudestaan. Hän alkoi liikutella levottomasti jalkojaan ja rapsutella niskaansa. Naiset huokailivat ja mittailivat Gaprielin jalkojen lihaksia silmillään. -- Tuotaa... onkohan tämä nyt oikea osoite? -- Kyllä on, etkö muista meitä? -- Muistan minä, mutta en tainnut tanssia teidän kanssanne. -- Kyllä sinä tanssit jokaisen prinsessan kanssa, äiti ilmoitti ja siirtyi Gaprielin viereen. Tyttäret seurasivat ahnaina perässä. Julkimo avasi silmänsä. Oli pimeää ja hän sai paniikkikohtauksen, syöksyi päin seinää ja sai uuden kuhmun päähänsä, kaksosen. Hän valahti lattialle jonkin päälle. Hän tunnusteli sitä sormenpäillään selkänsä takaa. -- Täti! Se olet sinä. Mitä sinulle on tapahtunut? Julkimo haparoi jaloilleen ja alkoi jalallaan virvoitella tätiään, mutta velto täti heilahteli kuolleesti. Julkimo alkoi kirkua. Hän tajusi olevansa pienessä pimeässä tilassa ja vielä ruumiin kanssa. Hän hölähti tajuttomana lattialle. Jonkin ajan päästä Julkimo havahtui. Jokin nakersi hänen käsiään. Ensin hän luuli sitä tädiksi, mutta tajusi pian. -- Kasper! Hyvä, syö naru syö. Kasper järsi ja pian Julkimo vapautui. Edessä oli vielä ovi. Nokkelana tyttönä Julkimo huomasi oven ja säpin välissä raon. Hän käytti taivutettua hiuspinniään ja nosti hakasen säpistä. Ovi narahti vapauttaan. Julkimoa alkoi pelottaa. Mitä ylhäällä oikein tapahtui? Hän lähti hitaasti nousemaan kylmiä betoniportaita ylöspäin. Äänet johdattivat äidin makuuhuoneeseen. Häntä kohtasi hirvittävä näky. Gapriel makasi äidin sängyllä alastomana kädet rautaputkeen käsiraudoilla kahlittuna. Äiti nousi ylös ja alas hänen päällään. Gapriel näytti olevan todellisessa

hädässä: -- Armoa, armoa, en kestä enää, oh jeah beibi, noin juuri, anna mennä jes, jes, jeees! -- Nyt on minun vuoroni, Sisko1:nen sanoi. -- Ei kun minun, Sisko2:nen sanoi. -- Ei kun nyt on minun vuoroni, äiti huomautti ja huitoi käsillään lapsiaan kauemmaksi. Julkimo katsoi toimintaa typeryneenä. Jokin hävisi hänen mielestään. Hän kääntyi, meni ulos ja lähti kävelemään. Hän meni suoraan halkovajalle. Vajasta hän löysi kirveen. Hän tuli takaisin sisään ja äidin makuuhuoneeseen. Järjestys oli yhä sama. Äiti ratsasti ja siskot kinastelivat vuorosta. Ensin Julkimo pamautti kirveen teräpuolella Sisko1:stä päähän. Tämä ehti kiljahtaa ennen kohtalokasta humahdusta. Seuraava isku osui kohotettujen käsien välistä Sisko2:en kaulaan ja hirmuisen verisuihkun saattelemana tämä korahteli lattialle. Oli äitykän vuoro. -- Älä, älä rakas Julkimo! Lyötyään kirveen hirmuisella voimalla äitinsä päähän hölähti verisuihku Gaprielin päälle. Mies huusi suoraa huutoa, repi ja riuhtoi kätensä vereslihalle, paukutti jalkojaan patjaan. Hän lopetti huutamisen vasta kun kuuli kirkkaamman äänen syöpyvän tajuntaansa. Julkimo vastasi samalla mitalla ja lopetti kun Gaprielkin teki niin. -- Mi-mi-mitä sinä teit? -- Minä pelastin sinut, rakkaani. Gapriel tarkensi katsettaan ja hämmästyti. Julkimon naama oli meikitön, finninen ja muhkuroilla. Tukka ei ollut aamusta kasvanut. -- Prinsessa? Hyvä tavaton. Mitä sinulle on tapahtunut. Olet niin... -- Mitä olen? -- Ei, ei. Ei mitään. -- Kaunis? Julkimo otti askeleen lähemmäs. -- Niin. Kaunis niin. -- Oi Gapriel rakas, puhu minulle niin kuin viime yönä. Sano kauniita sanoja, Julkimo heittäytyi prinssinsä kaulaan. -- Sanoja. Minä sanon sinulle sanoja. Rakas, olet taivaan lintu sinisiipi, Vapauttajani, armaani, ainoani... -- Lisää, enemmän, Julkimo kihnutti vartaloon Gaprielia vasten. Hän tunsu ensimmäistä kertaa kunnolla jalkovälissään liekehtivän naisellisuuden. -- Lisää niin, sanoja. Olen ritari, sinä prinsessa tornin. Minä Vapautan sinut ikeestä. Minä tulen, ratsastan, surmaan lohikäärmeen ja vien sinut ja me olemme yhdessä... Julkimo tarrasi kaksin käsin miehen paksuun tukkaan, painoi sitten etusormen tämän suun eteen, katsoi syvälle silmiin ja kuiskasi itsetietoisesti: -- ... ikuisesti rakkaani, ikuisesti.